

BUKOLIKA.

Kies

Tavaszi siess!

Szereld zenére zengő fuvoláid',

Himezd hímesre e bús halmok kupoláit

S a szívbe

Dalolva, kacagva tekints be!

Virágos köntöst szőjj magadra dísznek

S smaragdtópánba bujtasd csöppke lábaid

S hints meg

Ezüstharmattal minden alvó ágat.

Kószálj az erdőn s ébressz!

Kacagj a bokrok bús tövébe halkán,

S hajolj a mezők álmodó szívéhez . . .

De szép lesz,

Ha alkonyattájt egyszercsak betoppan

Kengyelfutód: a fütyös, kósza szellő,

Az arcokon majd hirtelen kilobban

A kedv, s a méla hold ha feljő,

De sok búbánat hajt mosolyvirágot!

Siess!

Himezz palástot búra, gyászra, könnyre,

Hullass sugáresőt a jéghideg közönyre.

S borítsd virágözönbe

A télnek minden balga bánatát . . .

Rózsát-hozó, kies

Magyar tavasz, siess!

Zendítsd zenére harsány fuvoláid,

Szinezd hímesre a bús halmok kupoláit

S a szívbe

Dalolva, kacagva tekints be!

vitnyédi Németh István.